

Des de l'altra banda del passadís, en Harry Bosch mirava el cubicle del seu company. Observava com seguia el seu ritual diari de quadrar les vores de les piles de documents, endreçar la paperassa de la seva taula i, finalment, desar al calaix la seva tassa de cafè acabada d'esbandir. En Bosch va consultar el rellotge i va veure que només eren tres quarts menys cinc de quatre. Cada dia semblava que l'Ignacio Ferras comencés el seu ritual un minut o dos abans que el dia anterior. Només era dimarts, el dia després del cap de setmana llarg del Dia del Treball i el començament d'una setmana curta, i ja intentava marxar abans d'hora. Aquesta rutina sempre començava amb una trucada de casa. Hi tenia la dona amb una criatura i un parell de bessons nous de trinca, una dona pendent del rellotge com el propietari d'una tenda de llaminadures que mai no treu l'ull de sobre del nen gras. Necessitava un descans i per fer-lo li calia el marit. Tot i la distància del passadís i les gruixudes mampares de so que separaven els llocs de treball de la flamant sala de la unitat, en Bosch sentia els dos interlocutors de la trucada. Sempre començava amb un «¿Quan arribaràs a casa?».

Un cop va tenir el seu espai ben endreçat, en Ferras va mirar cap a en Bosch.

—Harry, me'n vaig —va dir—. Així m'estalvio embussos. Tinc una pila de trucades però tenen el meu número de mòbil. No cal que em quedi aquí esperant, per això.

En Ferras es va fregar l'espatlla mentre parlava. També era part de la rutina. Era la seva manera no verbal de recordar a en Bosch que havia rebut un tret feia un parell d'anys i que s'havia guanyat a pols el poder marxar abans d'hora.

En Bosch només va fer que sí. La qüestió de fons no era si el seu company marxava abans d'hora o què s'havia guanyat. Es tractava del seu compromís amb la feina a la Unitat d'Homocidis i si seria aquí quan rebessin la propera trucada. En Ferras havia passat nou mesos de teràpia física i rehabilitació abans de tornar a la unitat. Però feia un any que es prenia els casos amb poques ganes i això impacientava en Bosch. No s'implicava i en Bosch estava cansat d'esperar.

També estava cansat d'esperar un nou assassinat. Feia quatre setmanes de l'últim cas i ja estaven immersos en les darreres calorades de l'estiu. Tan clar com que els vents de Santa Clara bufen per les collades, en Bosch sabia que estava a punt d'arribar un nou assassinat.

En Ferras es va aixecar i va tancar l'escriptori amb clau. Mentre agafava l'americana que tenia penjada a la cadira, en Bosch va veure entrar en Larry Gandle per l'altra banda de la sala: caminava cap a ells. Com a veterà de la unitat, a en Bosch li havien deixat escollir primer el cubicle quan la Divisió de Robatoris i Homocidis va començar a traslladar-se, feia un mes, del decrepit Parker Center al nou EAP, l'Edifici de l'Administració Policial. La majoria d'inspectors en cap havien triat els cubicles acarats a les finestres que donaven a l'ajuntament. En Bosch havia triat el contrari. Havia deixat les vistes per als seus companys i havia agafat el cubicle que li permetia veure què passava a la unitat. Ara veia acostar-se el tinent i sabia, instintivament, que el seu company no se n'aniria a casa tan aviat.

En Gandle duia un full de llibreta i feia saltirons en caminar. Això indicava a en Bosch que l'espera s'havia acabat. El cas ja era aquí. El nou assassinat. En Bosch es va aixecar.

—Bosch i Ferras, us ha tocat—va dir en Gandle quan va arribar davant seu—. Necessito que us feu càrrec d'un cas per al departament del Sud.

En Bosch va veure com s'ensorraven les espatlles del seu company. No ho va tenir en compte i va agafar el paper que duia en Gandle. Va mirar l'adreça que hi havia escrita. South Normandie. Ja hi havia estat.

—És una botiga de licors —va dir en Gandle—. Un home mort rere el taulell i la patrulla reté un testimoni. És tot el que tinc. ¿Podeu anar-hi?

—Sí, ara hi anem —va dir en Bosch abans que el seu company pogués queixar-se.

Però no va funcionar.

—Tinent, això és la Unitat Especial d'Homicidis —va dir en Ferras, girant-se i assenyalant el cap de senglar penjat sobre la porta de la sala—. ¿Per què ens hem d'encarregar d'un robatori en una botiga de licors? Ja sap que això és una col·locada i que els del sud ho podrien resoldre —o almenys posar nom a l'assaltant— abans de mitjanit.

En Ferras tenia raó. La Unitat Especial d'Homicidis era per a casos complexos i difícils. Era una unitat d'elit que investigava els casos complicats amb la tenacitat d'un senglar regirant el fang per trobar una tòfona. Un atracament en una botiga de licors en un territori de bandes difícilment encaixava en el perfil.

En Gandle, que amb la seva clepsa pelada i la seva cara de pocs amics era el perfecte administratiu, va obrir les mans en un gest de completa manca de compassió.

—Ho vaig explicar a tothom a la reunió de treball de la setmana passada. Ens han tornat el sud aquesta setmana. Fins al dia catorze fan un entrenament i ara només queda el servei de guàrdia. Han agafat tres casos durant el cap de setmana i un aquest matí. Amb això no fem res. Vosaltres esteu disponibles i el robatori és vostre. Això és tot. ¿Alguna pregunta més? La patrulla us espera amb el testimoni.

—Som-hi — va dir en Bosch, acabant la discussió.

—Doncs ja em tindreu al corrent.

En Gandle va anar a la seva oficina. En Bosch va despenjar l'americana de la cadira, se la va posar i va obrir el calaix

del mig del seu escriptori. Va treure's una llibreta de cuir de la butxaca del darrere i va substituir el bloc de fulls per un de nou. Un nou assassinat sempre requeria el seu bloc. Aquesta era la seva rutina. Va mirar l'escut d'inspector que decorava la coberta de la llibreta i se la va tornar a ficar a la butxaca del darrere. La veritat és que tant li feia quin tipus de cas fos. Només volia un cas. Era com tot. Si no practiques, perds l'habilitat. En Bosch no volia que li passés això.

En Ferras es va quedar dret amb les mans a la cintura, mirant el rellotge de la paret del tauló de butlletins.

—Merda — va dir en Ferras—. Sempre igual.

—¿Què vols dir, sempre igual? —va dir en Bosch—. No hem tingut ni un sol cas en un mes.

—Doncs mira, m'hi estava acostumant.

—Ei, si no vols fer assassinats, sempre hi ha vacants per treballar a jornada completa en el robatori de cotxes.

—Sí, és clar.

—Doncs som-hi.

En Bosch va sortir del cubicle i va anar cap a la porta pel passadís central. En Ferras el seguia tot agafant el telèfon per trucar a la seva dona i donar-li la mala notícia. En sortir de la sala de la unitat, tots dos van tocar el nas xato del senglar: donava bona sort.

No va fer falta que en Bosch sermonegés en Ferras camí de L.A. Sud. Conduir en silenci va ser el seu sermó. El seu jove company semblava pansir-se sota la pressió del que no es deia i finalment va esclatar.

—És que em fan parar boig —va dir.

—¿Qui? —va preguntar en Bosch.

—Els bessons. Hi ha tanta feina, i tants plors. És l'efecte dòmino. L'un es desperta i això fa que l'altre també es desperti. I llavors es desperta el meu fill gran. No pot dormir ningú i la meva dona està...

—¿Què?

—No ho sé, embogint. Em truca tot el dia per preguntar-me quan arribaré a casa. Així que arribo a casa i em toca a mi i m'ocupo dels nens sense parar. És feina, fills, feina, fills, feina, fills, cada dia.

—¿I per què no agafeu un cangur?

—No ens ho podem permetre. No tal com van les coses, i ja no fem ni hores extremes.

En Bosch no sabia què dir. La seva filla, Madeline, feia un mes que havia fet tretze anys i estava quasi a quinze mil quilòmetres d'ell. No l'havia poguda criar. La veia quatre setmanes a l'any —dues a Hong Kong i dues a L.A.— i això era tot. ¿Quin consell legítim podia donar a un pare a jornada completa amb tres criatures, i a més, bessons?

—Mira, no sé què dir-te —va dir—. Saps que et cobreixo. Faré el que pugui quan pugui. Però...

—Ho sé, Harry. I t'ho agraeixo. És només el primer any amb els bessons, ¿saps? Serà molt més fàcil un cop siguin una mica més grans.

—Sí, però el que provo de dir-te és que potser es tracta d'alguna cosa més que els bessons. Potser ets tu, Ignacio.

—¿Jo? ¿Què vols dir?

—Vull dir que potser ets tu. Potser has tornat massa aviat —¿algun cop ho havies pensat?

En Ferras es va mig enfadar i no va dir res.

—Ei, de vegades passa —va dir en Bosch—. Reps un tret i comences a pensar que un llamp et pot caure dos cops.

—Mira, Harry, no sé què collons em dius però jo estic bé així. Estic bé. Tot això és culpa de no dormir i d'anar reben-tat tot el sant dia i no poder fer-hi més perquè la meva dona m'estressa així que arribo a casa, ¿entesos?

—Tu mateix, company.

—Exacte, company. Jo mateix. Creu-me, ja m'està prou al damunt perquè m'hi estiguis tu també. És l'últim que necessito.

En Bosch va callar, no calia dir res més. Sabia quan deixar-ho estar.

L'adreça que els havia donat en Gandle era al dissetè bloc de South Normandie Avenue. A molt poques travessies de la tristament famosa cantonada de Florence amb Normandie, on algunes de les imatges més espantoses de les revoltes del 1992 van ser filmades per helicòpters de les notícies i retransmeses a la resta del món. Sembla que per a molts és la imatge que perdura de Los Angeles.

Però en Bosch es va adonar ràpidament que coneixia la zona i la licoreria on anaven per altres revoltes i altres raons.

Fortune Liquors ja estava acordonada amb la cinta groga d'escena del crim. Un petit nombre de tafaners s'hi havia aplegat, però un assassinat, en aquell barri, no cridava gaire l'atenció. La gent d'allí ja n'havia vist molts. En Bosch va

avançar amb el seu Sedan fins al mig d'un grup de tres cotxes patrulla i va aparcar. Després de treure el maletí del portaequipatge, va tancar el cotxe i va anar cap a la cinta.

En Bosch i en Ferras van donar els seus noms i números de sèrie al patruller que duia l'assistència del registre de l'escena del crim i van passar per sota la cinta. Mentre s'apropaven a la porta principal de la botiga, en Bosch es va posar la mà a la butxaca dreta de l'americana i en va treure una capsa de mistos. Era vella i gastada. A la tapa hi posava FORTUNE LIQUORS amb l'adreça del petit edifici groc que tenien al davant. La va obrir. Només faltava un misto, i a la part de dins de la capsa hi havia la dita que duien totes les capses:

Feliç és l'home
que troba refugi en ell mateix.

En Bosch havia anat amunt i avall amb aquella capsa de mistos durant més de deu anys. No tant per la dita, tot i que creia el que deia. Era pel misto que hi faltava i el que li recordava.

—Harry, ¿què passa? —va preguntar en Ferras.

En Bosch va adonar-se que s'havia aturat a mig camí.

—Res, que ja havia estat aquí.

—¿Quan? ¿En quin cas?

—Una mena de cas. Però fa molt de temps. Vinga, entrem.

En Bosch va avançar el seu company i va entrar per la porta principal.

A dins hi havia un sergent i diversos patrullers. La botiga era llarga i estreta com un rifle i compartimentada en tres passadissos. Pel del mig en Bosch veia l'entrada posterior amb la porta oberta que donava al pàrquing. A la paret del passadís de l'esquerra hi havia caixes de refrescos, i també a tota la paret del fons. L'alcohol era al passadís de la dreta, i al passadís central hi havia el vi blanc a la dreta i a l'esquerra, el negre.

En Bosch va veure dos patrullers més a l'entrada del darrere i va pensar que retenien el testimoni en el que devia ser el magatzem o l'oficina. Va deixar el maletí a terra, al costat de la porta. De la butxaca de l'americana va treure'n dos parells de guants de làtex. En va donar un a en Ferras i l'altre se'l va posar.

El sergent va veure que havien arribat els dos inspectors i es va allunyar dels seus homes.

—Ray Lucas —va dir per tota salutació—. Tenim un mort rere el taulell. Es diu John Li, s'escriu L-I. Creiem que ha passat fa dues hores. Sembla un robatori en què el tio no ha volgut deixar testimonis. Molts de nosaltres d'aquí la Setanta-Set coneixíem el senyor Li. Era un bon home.

En Lucas va indicar el darrere del taulell a en Bosch i en Ferras. En Bosch es fixava de no tocar res amb la jaqueta mentre es movia i es va esquitllar cap al petit espai rere el taulell. Es va ajupir com un jugador de bàisbol per mirar de més a prop el mort a terra. En Ferras es va abocar damunt seu com un àrbitre.

La víctima era asiàtica i semblava que tingués gairebé setanta anys. Estava panxa enlaire, amb els ulls clavats al sostre i les dents contretes entre els llavis arromangats, quasi sorneguer. Tenia sang als llavis, a les galtes i a la barbeta. L'havia expectorat en morir. El pit de la camisa estava xop de sang i en Bosch podia veure-hi com a mínim tres entrades de bala. La cama dreta estava plegada pel genoll i havia quedat entaforada de manera estranya i forçada sota l'altra. Era evident que s'havia desplomat al lloc on era quan li van disparar.

—No es veu cap casquet —va dir en Lucas—. L'assassí els ha recollit i després ha estat prou llest per treure el cedé de la gravadora del darrere.

En Bosch va fer que sí. Els patrullers sempre volien ajudar però era informació que en Bosch encara no necessitava i que podia despistar-lo.

—O duia una pistola —va dir—. Llavors no hi hauria cap casquet per recollir.